

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-85/94 (122),

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Francisco de Sousa Fialho, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και Horstpeter Kreppel, υπάλληλο εθνικής δημόσιας διοικήσεως αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ανακόπτουσα,

κατά

Eugénio Branco Ld.^a, εταιρία πορτογαλικού δικαίου, με έδρα τη Λισαβόνα, εκπροσωπούμενη από τον Bolota Belchior, δικηγόρο στη Vila Nova de Gaia, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jacques Schroeder, 6, rue Heine,

καθής η ανακοπή,

που έχει ως αντικείμενο ανακοπή ασκηθείσα κατά της ερήμην αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-85/94, Branco κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-45),

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, προεδρεύοντα, C. W. Bellamy και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Σεπτεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Φεβρουαρίου 1994, η Eugénio Branco Ld.^a (στο εξής: Branco) άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Μαρτίου 1993 περί μειώσεως της αρχικώς εγκριθείσας χρηματικής συνδρομής του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (στο εξής: ΕΚΤ).
- 2 Με το δικόγραφό της, η Branco προέβαλε επτά λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος στηριζόταν στην παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο δεύτερος στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, ο τρίτος στην παράβαση ουσιώδους

τύπου, ο τέταρτος στην παράβαση ορισμένων διατάξεων του εφαρμοστέου κανονιστικού πλαισίου, ο πέμπτος στην προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων, ο έκτος στην παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου και τέλος ο έβδομος στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

- 3 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) εξέδωσε στις 12 Ιανουαρίου 1995 ερήμην απόφαση (Τ-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-45). Κρίνοντας ότι ο λόγος που στηριζόταν στην παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως ήταν βάσιμος, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την επίδικη απόφαση για τον λόγο αυτό χωρίς να προβεί στην εξέταση των λοιπών λόγων που είχε προβάλει η Branco προς στήριξη της προσφυγής της.
- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Φεβρουαρίου 1995, η Επιτροπή άσκησε ανακοπή κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, δυνάμει του άρθρου 122, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 5 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Απριλίου 1995, η Branco υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ανακοπής, σύμφωνα με το άρθρο 122, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 6 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 7 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 26ης Σεπτεμβρίου 1995.

- 8 Κατά την έναρξη της συζητήσεως, η Επιτροπή προσκόμισε πέντε έγγραφα τα οποία ζήτησε να περιληφθούν στον φάκελο. Η Επιτροπή εξήγησε ότι επρόκειτο, μεταξύ άλλων, περί δύο εγγράφων που απηύθυνε η Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (αρμοδία για τις υποθέσεις του ΕΚΤ υπηρεσία, στο εξής: DAFSE) στην Branco. Κατά την Επιτροπή, από τα έγγραφα αυτά προκύπτει ότι η Branco είχε ενημερωθεί προσηκόντως ως προς τους λόγους για τους οποίους είχε μειωθεί η χρηματική συνδρομή του ΕΚΤ.
- 9 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα επίμαχα έγγραφα προσκομίστηκαν εκπροθέσμως, οπότε η Branco και ο δικηγόρος της δεν ήταν σε θέση να απαντήσουν εμπροθέσμως. Κατά συνέπεια, το αίτημα της Επιτροπής να περιληφθούν τα έγγραφα αυτά στον φάκελο πρέπει να απορριφθεί, κατ' εφαρμογήν, αφενός, του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχεία γ' και ε', του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής στη διαδικασία της ανακοπής δυνάμει του άρθρου 122, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού και, αφετέρου, του άρθρου 48, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται κατ' αναλογία στη διαδικασία περί ανακοπής.

Αιτήματα των διαδίκων

- 10 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να επανεξετάσει την απόφαση που εκδόθηκε στις 12 Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-85/94, κρίνοντας αβάσιμα, ως αναπόδεικτα, τα αιτήματα της Branco και να τα απορρίψει·

— να καταδικάσει την Branco στα δικαστικά έξοδα.

11 Η Branco ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει ως αβάσιμη την ανακοπή που άσκησε η Επιτροπή κατά της εκδοθείσας στις 12 Ιανουαρίου 1995 απόφασης του Πρωτοδικείου, να διατηρήσει καθ' όλα της τα σημεία την απόφαση αυτή και να κρίνει βάσιμα και αποδεδειγμένα τα αιτήματα της προσφυγής της ακυρώσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης*Συνοπτική έκθεση των κυριότερων επιχειρημάτων των διαδίκων*

- 12 Η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει την επίδικη απόφαση, οπότε το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι η απόφαση αυτή συνιστά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης.
- 13 Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, η Επιτροπή παρατηρεί καταρχάς ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2950/83 του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την εφαρμογή της απόφασης 83/516/ΕΟΚ για την αποστολή του ΕΚΤ (ΕΕ L 289, σ. 1, στο εξής: κανονισμός), δημιουργεί ένα νομικό πλαίσιο εντός του οποίου υφίστανται δύο παράλληλες διμερείς σχέσεις, ήτοι η σχέση μεταξύ της Επιτροπής και της εθνικής αρχής του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, αφενός, και η σχέση μεταξύ της εθνικής αυτής αρχής και του δικαιούχου της χρηματικής συνδρομής, αφετέρου (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1984, 310/81, ΕΙΣΣ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1341, σκέψη 15).

- 14 Η Επιτροπή υπογραμμίζει στη συνέχεια ότι η εθνική αρχή είναι ο μοναδικός συνομιλητής της στο πλαίσιο της διαδικασίας χρηματοδότησεως των ενεργειών επαγγελματικής κατάρτισεως εκ μέρους του ΕΚΤ και ότι η εθνική αρχή καθίσταται υπεύθυνη καθόσον, μεταξύ άλλων, βεβαιώνει το υποστατό και τη λογιστική ακρίβεια των στοιχείων που περιλαμβάνονται στις αιτήσεις καταβολής του υπολοίπου, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-304/89, Oliveira κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2283, σκέψη 20).
- 15 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, σε μια περίπτωση όπως η προκειμένη, όπου αυτή εγκρίνει χωρίς τροποποίηση την αίτηση καταβολής του υπολοίπου όπως υποβλήθηκε και πιστοποιήθηκε από την εθνική αρχή, η απόφαση περί μείωσης της συνδρομής εμπίπτει στη σχέση μεταξύ της εθνικής αρχής, εν προκειμένω της DAFSE, και του δικαιούχου της συνδρομής του ΕΚΤ, εν προκειμένω της Branco. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ειδικότερα ότι, στην εξεταζόμενη περίπτωση, δεν λαμβάνει η ίδια αλλά η εθνική αρχή την απόφαση περί μείωσης της συνδρομής.
- 16 Για τους λόγους αυτούς, η Επιτροπή δεν αντιλαμβάνεται πώς θα μπορούσε να υπέχει υποχρέωση αιτιολογήσεως της αποφάσεως αυτής. Φρονεί, πράγματι, ότι υπέχει υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αφίσταται από την αίτηση καταβολής του υπολοίπου που υπέβαλε η εθνική αρχή. Τουναντίον, είναι της απόψεως ότι, σε μια περίπτωση όπως η προκειμένη, η υποχρέωση αιτιολογήσεως δεν βαίνει πέραν της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως της αποφάσεως εγκρίσεως της συνδρομής, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.
- 17 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι σέβεται τα δικαιώματα άμυνας του δικαιούχου της συνδρομής και ότι αναγνωρίζει ότι εν προκειμένω είναι δυνατόν ορισμένες περιστάσεις να εμπόδισαν την Branco να αποκτήσει ακριβή και σαφή γνώση της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως. Πάντως, κατά την άποψή της, φαίνεται ως αποδεδειγμένο ότι οι εθνικές αρχές προέβησαν σε λογιστικό έλεγχο της προσφεύγουσας όσον αφορά τον οικείο φάκελο. Κατά συνέπεια, υποθέτει

ότι, κατά τη διαδικασία αυτή, η Branco είχε την ευκαιρία να μάθει τους λόγους για τους οποίους η DAFSE πρότεινε τη μείωση της χρηματικής συνδρομής του ΕΚΤ.

- 18 Η Επιτροπή προσθέτει ακόμη ότι φρονεί ότι η ένδικη προστασία του δικαιούχου χρηματικής συνδρομής του ΕΚΤ εμπίπτει αποκλειστικά στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου ενώπιον του οποίου ο δικαιούχος αυτός θα μπορούσει ενδεχομένως να αμφισβητήσει τη συμπεριφορά της εθνικής αρχής.
- 19 Η Branco απαντά ότι το επιχείρημα της Επιτροπής, ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει την επίδικη απόφαση λόγω του ότι περιορίστηκε απλώς να εγκρίνει αυτό που της είχε ζητηθεί από την DAFSE, στερείται παντελώς βάσεως.
- 20 Η Branco παρατηρεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού, η εθνική αρχή υποβάλλει την αίτηση καταβολής του υπολοίπου στην Επιτροπή, αλλά ότι η Επιτροπή αποφασίζει για την καταβολή του, αφού ενδεχομένως προβεί σε ελέγχους σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού και λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην αίτηση καταβολής, την πραγματική και λογιστική ακρίβεια των οποίων πιστοποίησε η εθνική αρχή. Η Branco υπογραμμίζει ότι η Επιτροπή και όχι η εθνική αρχή έχει την εξουσία μειώσεως του ποσού της αρχικώς εγκριθείσας σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού συνδρομής.
- 21 Επομένως, κατά την Branco, η επίδικη απόφαση είναι απόφαση της Επιτροπής, οπότε πρέπει να είχε αιτιολογηθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 190 της Συνθήκης. Επειδή η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι, εν αντιθέσει προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο, η απόφαση είναι αρχικώς αιτιολογημένη, η Branco φρονεί ότι η ανακοπή που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου πρέπει να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 22 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Επιτροπή ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει την επίδικη απόφαση, διότι περιορίστηκε να εγκρίνει πρόταση της DAFSE, και ότι, κατά συνέπεια, η απόφαση περί μείωσης της συνδρομής του ΕΚΤ δεν ελήφθη από την ίδια αλλά από την εθνική αρχή. Η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι θα ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει την απόφαση μόνο στην περίπτωση κατά την οποία είχε αποστεί από την πρόταση της DAFSE.
- 23 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, όπως ορθώς ισχυρίζεται η Branco, η DAFSE, καθώς και κάθε εθνική αρχή αρμόδια στον τομέα της χρηματοδοτήσεως ενεργειών από το ΕΚΤ, έχει τη δυνατότητα να προτείνει, σε αίτηση καταβολής του υπολοίπου σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού, τη μείωση χρηματικής συνδρομής του ΕΚΤ. Εν τούτοις, η Επιτροπή αποφαινεται επί των αιτήσεων καταβολής του υπολοίπου και αυτή — και μόνον αυτή — έχει την εξουσία μείωσης της χρηματικής συνδρομής του ΕΚΤ, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού.
- 24 Επομένως, η Επιτροπή αναλαμβάνει, έναντι του δικαιούχου της συνδρομής του ΕΚΤ, τη νομική ευθύνη της αποφάσεως με την οποία μειώνεται η συνδρομή του, ανεξαρτήτως του αν η μείωση αυτή προτάθηκε ή όχι από την οικεία εθνική αρχή. Επειδή η απόφαση περί μείωσης της συνδρομής του ΕΚΤ εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Επιτροπής, η απόφαση αυτή πρέπει να πληροί την περί υποχρεώσεως αιτιολογήσεως προϋπόθεση όπως διατυπώνεται στο άρθρο 190 της Συνθήκης.
- 25 Για να πληροί την υποχρέωση αιτιολογήσεως, η απόφαση περί μείωσης του ποσού της αρχικώς εγκριθείσας συνδρομής πρέπει να διευκρινίζει με σαφήνεια τους λόγους που δικαιολογούν τη μείωση αυτή σε σχέση με το αρχικώς εγκρι-

θέν ποσό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1992, C-181/90, Consor-gan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3557, σκέψη 18, και C-189/90, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3573, σκέψη 18). Όμως, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με την απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 1995, η επίδικη απόφαση δεν είναι αιτιολογημένη και συνιστά επομένως παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης (βλ. σκέψεις 34 έως 39 της ανακοπτομένης αποφάσεως).

26 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει επιπλέον ότι με το δικόγραφο της ανακοπής η Επιτροπή προβάλλει ως μόνο επιχειρημα που αποσκοπεί να αποδείξει ότι η επίδικη απόφαση είναι αρκούντως αιτιολογημένη ότι προφανώς η DAFSE, κατά τον λογιστικό έλεγχο των ενεργειών επαγγελματικής καταρτίσεως, έδωσε την ευκαιρία στην Branco να πληροφορηθεί τους λόγους της προτάσεως της περί μειώσεως της χρηματικής συνδρομής του ΕΚΤ. Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, η Επιτροπή παρέπεμψε επίσης, κατά την επ'ακροατηρίου συζήτηση, στα έγγραφα που προσκόμισε και τα οποία ζήτησε να περιληφθούν στον φάκελο, ιδίως δε στα έγγραφα που απηύθυνε η DAFSE στην Branco (βλ. ανωτέρω σκέψη 8).

27 Συναφώς, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, έστω και αν γίνει δεκτό ότι η DAFSE εξήγησε προσηκόντως στην Branco τους λόγους για τους οποίους πρότεινε τη μείωση της χρηματικής συνδρομής του ΕΚΤ, η απόφαση της Επιτροπής με την οποία μειώθηκε η χρηματική αυτή συνδρομή, σύμφωνα με την πρόταση της DAFSE, έχει προσήκουσα αιτιολογία μόνον αν η απόφαση αυτή παραπέμπει τουλάχιστον, με επαρκή σαφήνεια, σε πράξη στην οποία εκτίθεται η εξήγηση της DAFSE (βλ. και σκέψη 36 της ανακοπτομένης αποφάσεως). Δεν αμφισβητείται όμως ότι η επίδικη απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία τέτοια παραπομπή. Το σχετικό επιχείρημα πρέπει κατά συνέπεια να απορριφθεί. Άλλωστε, από τα ανωτέρω προκύπτει επίσης ότι, και στην περίπτωση κατά την οποία είχε καταστεί δυνατόν να περιληφθούν στον φάκελο τα συμπληρωματικά έγγραφα που προσκόμισε η Επιτροπή, αυτά δεν θα μπορούσαν να καλύψουν την έλλειψη αιτιολογίας που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με την ανακοπτόμενη απόφαση.

28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ακόμη ότι η ένδικη προστασία του δικαιούχου συνδρομής του ΕΚΤ εμπίπτει αποκλειστικά στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Συναφώς, αρκεί να παρατηρηθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει κατ'

επανάληψη ότι ο δικαιούχος συνδρομής του ΕΚΤ μπορεί να προσβάλει ενώπιον του κοινοτικού δικαστή απόφαση της Επιτροπής περί μείωσης της χρηματικής του συνδρομής (βλ. για παράδειγμα τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-291/89, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2257, σκέψη 13, και της 4ης Ιουνίου 1992, C-157/90, Infortec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3525, σκέψη 17). Επομένως, και το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

29 Για τους ανωτέρω λόγους, η ανακοπή που άσκησε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

30 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, με την απόφασή του της 12ης Ιανουαρίου 1995, έλαβε σαφώς υπόψη, όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, το πλαίσιο εντός του οποίου χωρεί η διαχείριση των ενεργειών επαγγελματικής καταρτίσεως που χρηματοδοτεί το ΕΚΤ. Συναφώς, το Πρωτοδικείο παραπέμπει εκ νέου στη σκέψη 36 της ανακοπιτομένης αποφάσεως, κατά την οποία, «σε μία περίπτωση όπως η προκειμένη, στην οποία η Επιτροπή επικυρώνει απλά και μόνο την πρόταση ενός κράτους μέλους περί μείωσης μιας αρχικά εγκριθείσας συνδρομής, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η απόφαση της Επιτροπής μπορεί να θεωρηθεί ως προσηκόντως αιτιολογημένη, κατά την έννοια του άρθρου 190 της Συνθήκης, εφόσον διευκρινίζει η ίδια με σαφήνεια τους λόγους που δικαιολογούν τη μείωση της συνδρομής ή, άλλως, εφόσον παραπέμπει με επαρκή σαφήνεια σε πράξη των αρμόδιων εθνικών αρχών του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, στην οποία οι εν λόγω αρχές εκθέτουν με σαφήνεια τους λόγους της μείωσης αυτής».

31 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η ανακοπή που άσκησε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν τα επιχειρήματα που αφορούν τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

³² Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει, εν όψει των αιτημάτων της προσφεύγουσας, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την ανακοπή που άσκησε η Επιτροπή.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Briët

Bellamy

Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο προεδρεύων

H. Jung

C. P. Briët